

Een meisjesmond vol koraal

YORGOS DALMAN

In mijn gedachten zit je de bank tegenover me en leest alle tijdschriften die je maar naast je hebt liggen: *Mijn Geheim*, *De National Geographic*, *de Story*. Ik zelf rommel wat met een krant maar ik kijk intussen vanuit mijn ooghoeken wel naar jou: want ik lees liever jou, je lichaam, je bewegingen: een trillende mondhoek, het nonchalant over elkaar slaan van je benen, het terloops even tikken met de toppen van je vingers tegen het tafelblad of het zomaar ineens wegtrekken van een velletje op je lip. Alles wat je doet bestaat in woorden die ik alleen ken, geschreven in een taal die ik alleen kan verstaan.

Ik kan zomaar op straat ineens in lachen uitbarsten, of de rillingen over mijn rug krijgen op late gure winteravonden, midden op de dag stil zijn voor een seconde, of voelen dat ik mijn tranen een ogenblik lang niet kan bedwingen. Dit alles bij het portret van jou aan de muur in de kamer - wat nog geen Hollandse meester is gelukt.

Ik sta op en laat heet water over de vuile vaat lopen. Daarna pak ik een doekje en veeg wat hardnekkige vegen weg op het raam. Een zinloze daad als het je alleen om het resultaat gaat: morgen of anders uiterlijk overmorgen zitten dezelfde vlekken er weer. Daarna loop ik zomaar wat heen en weer, draai wat opzichtig krullen in mijn haar. Kijken in de spiegel doe ik niet, want die liegt. Kijken in de vuilnisbak doe ik wat vaker, maar alleen als ik thuis ben en niemand mij ziet.

Koffie zetten doe ik ook niet meer, want ik gruw van het bezinksel. Om daar met je vingers door heen te moeten gaan is om onpasselijk te worden. Thee drink ik ook niet omdat nog steeds de doordrenkte theezakjes onder het gepluk van je vingers kunnen openscheuren.

Iets doen en daarbij terugdenken aan de momenten op het strand met jou is iets moois maar doe ik met enige reserves. Ik wil niet de kans lopen tijdens een van deze herinneringen per ongeluk in het moesige zeewier te stappen dat aan de vloedlijn ligt.

Ik zit in een café en drink koffie. Ik wacht op je. Intussen bekennen de krantenkoppen de ellende in Bosnië. De letters hebben hun ontwerp mee: de lay-out is kaal en zakelijk. Het ontdoet ze van elke plicht emotie te tonen bij datgene wat ze verkondigen.

De zinnen leggen in een kortademige telegramstijl de kern weer van wat in wezen een rotte appel is in een mand vol fruit dat zogezegd van niets weet en de andere kant op kijkt. Oorlog is een ziektekiem. Voorkomen dat die zich gaat verspreiden naar elders, naar jou bijvoorbeeld, is simpel: sla de pagina's met Buitenlands Nieuws over en ga meteen door naar het weer en de strips.

De strips hebben ook niet altijd een goed einde maar ze hebben in hun coda, meestal op plaatje drie, wel altijd een relativerend soort sarcasme. 'I hate Mondays!' denkt Garfield nadat de weegschaal waarop hij is gaan staan om genade begon te smeken. Zo zou het moeten gaan. Eerst het verslag lezen van tien Bosnische vrouwen bij wie de oren en neuzen werden afgesneden voordat ze in een vervallen hotel bijeen werden gedreven en levend werden verbrand en dan dit alles af kunnen doen met 'I hate Mondays!'

Je was net één van hen. Meisjes met kristallen zomerknieën, ontdaan van wild geworden ellebogen. Hun vuur is enigszins geblust nu ze de tegenhangers zijn geworden van wat men hier noemt: 'eeuwige liefde in goedkope herdruk'.

Hun jonge vriendjes knikken blikken blozen, hun halzen met nog verse littekens van de strop. De eerste voorzichtige zoe-

nen spatten als gebarsten spiegeltjes - Onzichtbare meisjes-sjaaltjes verbergen haastig verlegen lipstickvegen.
Zo hier en daar nu: overbezette terrasjes met wat lome glazen bier, net geleegde asbakken, licht besmeurde servetten en de ontzielde lichamen van talloze fruitvliegjes.
De lucht zindert, de hemel boven de daken trilt. Het is een parttime idylle: liefdeskoorts in voorzichtige pasjes op de alles verslindende straatstenen. De meisjes lachen maar wat onhandig naar elkaar en delen met hun vriendjes hun laatste sigaret.

Je ligt languit op de bar tussen de glazen en natte bierviltjes en haalt zo ineens een herinnering naar boven. Een herinnering aan het zonlicht tussen je vingers, aan de weemoed, en aan de haast sacrale astma in je ogen.
Wraak gist met de jaren, weet je. Hij verzuurt in graden. En speciaal voor mij heb je een symfonie van asbest geborduurd op het kruis van je slipje. Heb je ooit onweer voorbij zien trekken terwijl je straalbezopen was?

Er woedt een zondvloed in een shotglass die ergens naast me op de balie staat. Je richt je op, legt je vingers op mijn gezouten mond, en eet de pinda's uit mijn gezicht. Je voelt je hier vrij en minder verlegen, zo tussen de mensen, tussen het gehekel en het zweet. Je lacht zelfs even met nog wat dipsaus in je mondhoeken: ook poëzie is jou immers in oorlog nooit vreemd geweest.

Je blikt met de schijn van duizend liturgieën naar mijn adem, mijn déjà-vu, naar het vloeibare licht in mijn ogen: de azijn-smaak van een miskende schemer.
Iedereen weet: je hebt hoerenogen met glitterwimpers, een zilveren aansteker, en sigaretten met een zeker elan.
Een wolkenbreuk tussen twee voorover hellende gevels: we

kussen als straalbezopen ratten, vrijen in een moesson van radeloosheid en lossen op als schaduwen in een regenplas.

Eeuwige jeugd als een ontsnapping aan morgen: de rosé op je lichaam als lijm voor gesprongen ramen. Niets kan ons nog meer verblinden dan de duisternis die ons omhult en de onwil groot te willen worden of klein te moeten blijven.

Je bent als een rups die ontpopt tussen de lakens. We zijn samen zoveel meer dan we waren, alleen, stervend, zwerwend, zinnebeelden zoekend op de poesta's.

Later zitten we op een terrasje, drinken zilveren thee, eten clichés, schrijven geschiedenis op de vierkante centimeter.

Opeens zijn we weer onszelf, weer verlegen. Je duikt weg achter een bos als ik een zwarte druif tussen je lippen duw. Je zuigt, je glundert, en spuwt het pitje weer terug in mijn handen.

Ze ligt daar onder me, desolaat - verlaten. Haar ene hand onder haar linkerwang en haar beide benen wijd gespreid. Onze huid als schuurpapier over cipressenhout. Het bed een oever - wij: twee lijven die drijven.

In mijn oor fluistert ze af en toe van die dingen, van die vunzigheid waarmee ze zo graag geschiedenis wil schrijven.

Woest schud ik van nee en wil haar hard neukend tot rede manen. Maar kom slechts hevig klaar tot mijn spijt.

Ik zeg: dat schrijven heeft geen enkele zin. Want morgen of overmorgen sterft de wereld en dan is zelfs geschiedenis verleden tijd.